

Glendy Vanderah

Waar het woud de
sterren raakt

SAGA Egmont

Waar het woud de sterren raakt

Vertaald door Mariet Herlé

Originele titel *Where the Forest Meets the Stars*

Eerste druk oktober 2023

Copyright ©2021, 2023 Glendy Vanderah en SAGA Egmont

Omslagontwerp Shasti O'Leary Soudant

Foto auteur © 2017 Ashley Nicole Johnson Photography

NUR 302

ISBN: 9788727112480 (paperback)

ISBN: 9788728566275 (e-book)

ISBN: 9788728465820 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Voor Cailley, William en Grant
en voor Scott

1

Het meisje had een wisselkind kunnen zijn. Ze was haast onzichtbaar, met haar bleke gezicht, haar hoodie en broek die opgingen in de schemerige bossen achter haar. Ze was op blote voeten. Ze stond daar bewegingsloos, met één arm om de stam van een walnotenboom, en ze bewoog niet toen de auto tot stilstand knerpte aan het eind van het grindpad en een paar meter verderop stopte.

Terwijl ze de auto op slot deed, keek Jo weg van het meisje en pakte haar verrekijker, rugzak en papieren met gegevens van de passagiersstoel. Misschien zou het kind wel terugkeren naar haar sprookjesrijk als ze niet keek.

Maar het meisje was er nog toen Jo uit de auto stapte. “Ik kan je zien,” zei Jo tegen de schaduw van de walnotenboom.

“Dat weet ik,” zei het meisje.

Jo's bergschoenen strooiden korrels droge modder op het betonnen pad. “Heb je iets nodig?”

Het meisje antwoordde niet.

“Waarom ben je op mijn land?”

“Ik probeerde je hondje te aaien, maar die liet dat niet toe.”

“Dat is niet mijn hond.”

“Van wie dan wel?”

“Van niemand.” Ze deed de deur open naar de afgeschermdde veranda. “Je moet naar huis gaan nu het nog licht is.” Ze knipte het buitenlicht aan en deed de deur naar het huis open. Nadat ze de lamp aangedaan had, ging ze terug naar de houten deur en deed die op slot. Het meisje was nog maar een jaar of negen, maar ze kon toch iets kwaads in de zin hebben.

Met een kwartiertje had Jo gedoucht en had ze een T-shirt, een trainingsbroek en sandalen aan. Ze deed het keukenlicht aan, waarmee ze een stil legioen insecten naar de zwarte ramen trok. Toen ze haar spullen pakte om te gaan grillen, dacht ze vagelijk na over het meisje onder de walnotenboom. Die zou te bang zijn voor het donkere bos om rond te blijven hangen. Ze was vast wel naar huis gegaan.

Jo nam een gemarineerde kipfilet en drie spiesen met groente mee naar een vuurplaats in een stuk gras vol onkruid dat het gele houten huis afscheidde van een paar hectare maanverlicht grasland. Het huurhuis uit de jaren veertig, dat bekend stond als Kinney Cottage, stond op een heuvel tegenover het bos, met aan de achterkant een klein veldje dat geregeld platgebrand werd door de eigenaar om het oprukkende bos in bedwang te houden. Jo maakte een vuurtje in haar steencirkel en zette haar grillrooster erop. Terwijl ze de kip en de spiesen boven de vlammen plaatste, verstijfde ze toen er een donkere schim de hoek van het huis om kwam. Het meisje. Ze bleef een paar meter van het vuur af staan en keek hoe Jo de laatste spiesen op de grill legde. “Heb jij geen fornuis?” vroeg ze.

“Jawel.”

“Waarom kook je dan buiten?”

Jo ging in een van de versleten tuinstoelen zitten. “Omdat ik dat leuk vind.”

“Het ruikt lekker.”

Als ze hier was om eten te scoren, dan zou ze teleurgesteld zijn door de lege keukenkastjes van een veldbioloog die weinig tijd had om boodschappen te doen. Ze praatte met het provinciale accent van iemand uit de buurt en uit haar blote voeten bleek dat ze niet ver hiervandaan kwam. Ze moest verdomme naar huis gaan om te eten.

Het meisje kwam dichterbij het vuur, dat haar appelwangetjes kleurde en haar blondachtige haar, nog steeds een wisselkind met zwarte gaten in haar gezicht.

“Moet jij niet eens naar huis,” zei Jo.

Ze kwam dichterbij. “Ik heb geen huis op aarde. Ik kom daarvandaan.” Ze wees naar de hemel...

“Waar vandaan?”

“De Grote Beer.”

“Dat sterrenbeeld?”

Het meisje knikte. “Ik kom van het Windmolenstelsel. Dat is bij de staart van de Grote Beer.”

Jo wist niets van sterrenbeelden, maar die naam klonk alsof een kind die bedacht had. “Ik heb nog nooit van het Windmolenstelsel gehoord,” zei Jo.

“Dat is hoe jullie mensen het noemen, maar wij noemen het anders.”

Jo kon nu haar ogen zien. De intelligente blik op haar gezicht was vreemd sluw voor haar kindergezicht en Jo maakte daaruit

op dat ze wist dat het allemaal voor de grap was. “Als jij een alien bent, waarom zie je er dan uit als een mens?”

“Ik gebruik alleen maar het lichaam van dit meisje.”

“Zeg haar dan dat ze naar huis moet, als jij daarin zit, goed?”

“Dat kan ze niet. Ze was dood toen ik haar lichaam in gebruik nam. Als ze naar huis zou gaan, zou ze haar ouders de stuipen op het lijf jagen.”

Dit was iets met zombies. Jo had over dat soort spelletjes gehoord. Maar dit meisje was aan het verkeerde adres als ze iemand zocht om Alien Zombie met haar te spelen. Jo was nooit goed geweest met kinderen en fantasiespelletjes, zelfs niet toen ze zelf een kind was. Jo's ouders, allebei wetenschappers, hadden vaak gezegd dat dat kwam door haar dubbele portie analytische genen. Ze maakten grappen over hoe ze geboren was, met een serieuze frons op haar gezicht, alsof ze al een hypothese aan het formuleren was over waar ze was en wie al die mensen in de verloskamer waren.

De alien in een menselijk lichaam keek hoe Jo de kipfilet omkeerde.

“Je moet nu echt naar huis gaan voor het eten,” zei Jo. “Je ouders zullen bezorgd zijn.”

“Ik zei toch, ik heb geen –“

“Wil je iemand bellen?” Jo pakte haar telefoon uit haar broekzak.

“Wie zou ik moeten bellen?”

“Zal ik dan voor je bellen? Zeg het nummer maar.”

“Hoe kan ik nu een telefoonnummer hebben als ik van de sterren kom?”

“En dat meisje dan, wiens lichaam je aangenomen hebt? Wat is haar nummer dan?”

“Ik weet niets van haar, ik weet haar naam niet eens.”

Wat ze ook van plan was, Jo was hier te moe voor. Ze was al op vanaf vier uur 's morgens, en had meer dan dertien uur door velden en bossen gesjokt in hitte en vocht. Dat was al weken bijna elke dag haar ritme geweest en de paar uur die ze elke avond in haar huisje doorbracht, waren belangrijk om zich te kunnen ontspannen. “Als je nu niet weggaat, bel ik de politie,” zei ze en probeerde streng te klinken.

“Wat kan de *politie* dan doen?” Ze zei het alsof ze dat woord nog nooit gehoord had.

“Die slepen je wel naar huis.”

Het meisje sloeg haar armen om haar magere lichaam. “En wat doen ze dan als ik zeg dat ik geen huis heb?”

“Dan nemen ze je mee naar het politiebureau en gaan op zoek naar je ouders, of bij wie je dan ook woont.”

“En wat doen ze dan als ze die mensen bellen en erachter komen dat hun dochter dood is?”

Jo hoefde nu niet meer te doen alsof ze boos was. “Weet je, het is echt niet grappig om alleen op de wereld te staan. Je moet naar huis gaan, naar wie er dan ook voor je zorgt.”

Het meisje sloeg haar armen stijver om zich heen maar zei niets.

Dat kind moest de werkelijkheid eens onder ogen gaan zien. “Als je geen familie hebt, stoppen ze je bij een pleeggezin.”

“Wat is dat?”

“Dan woon je met hele vreemde mensen en soms zijn die heel gemeen, dus je kunt maar beter naar huis gaan voordat ik de politie bel.”

Het meisje verroerde zich niet.

“Ik meen het.”

Het halfvolwassen hondje dat de afgelopen paar avonden om eten had gebedeld bij Jo's vuur hing rond in de buitenste ring van het licht van het vuur. Het meisje ging op haar hurken zitten en stak haar hand uit, en probeerde hem met een hoog stemmetje te verleiden om hem te aaien.

“Die komt niet dichterbij,” zei Jo. “Hij is wild. Hij is misschien wel in het bos geboren.”

“Waar is zijn moeder dan?”

“Wie zal het zeggen?” Jo legde haar telefoon neer en keerde de spiesen om. “Is er iets waardoor je bang bent om naar huis te gaan?”

“Waarom geloof je niet dat ik van de sterren kom?”

Dit eigenwijze kind wist niet wanneer ze op moest houden. “Je weet dat niemand zal geloven dat je een alien bent.”

Het meisje liep naar de rand van het veld en hief haar gezicht en armen op naar de sterrenhemel en zong wat onzinklanken die moesten klinken alsof het een buitenaardse taal was. Haar woorden kwamen eruit alsof het een vreemde taal was die ze goed kende en toen ze klaar was, wendde ze zich tevreden tot Jo, met haar handen op haar heupen.

“Ik hoop dat je aan die aliens gevraagd hebt om je terug te laten komen,” zei Jo.

“Dit was een begroeting.”

“*Begroeting* – mooi woord.”

Het meisje kwam weer terug naar het licht van het vuur. “Ik kan nog niet terug. Ik moet op aarde blijven tot ik vijf wonderen heb gezien. Dat is onderdeel van onze training als we een bepaalde leeftijd hebben bereikt – een soort opleiding.”

“Dan ben je hier nog wel een poosje. Er is al eeuwen geen water in wijn meer veranderd.”

“Ik bedoel niet dat soort Bijbelse wonderen.”

“Wat voor soort wonderen dan?”

“Wat dan ook,” zei het meisje. “Jij bent een wonder en dat hondje ook. Dit is een hele nieuwe wereld voor mij.”

“Mooi, dan heb je er al twee.”

“Nee, die bewaar ik voor als ik het echte goeie soort te pakken heb.”

“Zo, dank je wel.”

Het meisje ging in een tuinstoel naast Jo zitten. Van de kipfilet droop vette marinade in het vuur, wat heerlijk rook. Het meisje staarde er naar, echt hongerig, daar was niets denkbeeldigs aan. Misschien kon haar familie geen eten betalen. Jo was verbaasd dat ze daar niet eerder aan gedacht had.

“Zal ik je wat te eten geven voor je naar huis gaat?” zei ze. “Houd je van kalkoenburgers?”

“Hoe zou ik kunnen weten hoe een kalkoenburger smaakt?”

“Wil je er nu eentje of niet?”

“Graag. Ik moet nieuwe dingen proberen nu ik hier ben.”

Jo legde de kipfilet aan de koelere kant van het vuur voordat ze naar binnen ging om een diepvriesburger, kruiden en een broodje te pakken. Ze herinnerde zich dat er nog een plakje kaas in de koelkast lag en deed die bij de maaltijd voor het meisje. Dat kind had het waarschijnlijk meer nodig dan zij.

Jo kwam de tuin weer in, legde het vlees op de grill en legde de rest op de lege stoel naast haar. “Ik hoop dat je van kaas op je burger houdt.”

“Ik heb over kaas gehoord,” zei het meisje. “Ze zeggen dat dat lekker is.”

“Wie zeggen dat?”

“Diegenen die hier al geweest zijn. We leren wat over de aarde voordat we komen.”

“Hoe heet jouw planeet?”

“Dat is moeilijk uit te spreken in jullie taal – zoiets als *Hetrayeh*. Heb je ook marshmallows?”

“Hebben de Hetrayens je ook geleerd wat marshmallows zijn?”

“Ze zeggen dat kinderen die op een stokje in het vuur houden. Ze zeggen dat die heel lekker zijn.”

Eindelijk had Jo een excuus om de marshmallows open te maken die ze gekocht had toen ze het huisje betrok. Ze bedacht dat ze die net zo goed nu kon openmaken voordat ze oud werden. Ze pakte de marshmallows uit het keukenkastje en gooide de zak in de schoot van de alien. “Je moet wel eerst eten voordat je ze openmaakt.”

De alien vond een stokje en ging weer zitten, de marshmallows op schoot, haar donkere ogen gefixeerd op de burger die op het vuur lag. Jo roosterde het broodje en legde een spies met gebruinde aardappels, broccoli en paddenstoelen naast de cheeseburger op een bord. Ze pakte twee drankjes. “Hou je van appelcider?”

Het meisje pakte het glas aan en nam een slokje. “Dat is echt lekker!”

“Lekker genoeg om een wonder te zijn?”

“Nee,” zei de alien, maar ze dronk meer dan de helft van het glas binnen een paar seconden op.

Het meisje had haar burger al bijna op toen Jo een hap nam. “Wanneer heb je voor het laatst gegeten?” vroeg ze.

“Op mijn planeet,” zei de alien met haar mond vol.

“En wanneer was dat?”

Ze slikte. “Gisteravond.”

Jo legde haar vork neer. “Heb je de hele dag niet gegeten?”

Het meisje propte een blokje aardappel in haar mond. “Ik wilde tot nu toe niet eten. Ik was een beetje misselijk – van de tocht naar de aarde en van lichaam veranderen en dat gedoe.”

“Dus waarom eet je nu dan alsof je uitgehongerd bent?”

Het meisje brak het laatste stukje van haar burger af en gooide de helft ervan naar het bedelende hondje, waarschijnlijk om te laten zien dat ze niet uitgehongerd was. Het hondje slokte dat net zo snel op als het meisje gedaan had. Toen de alien het laatste hapje in haar hand uitstak, sloop het hondje dichterbij, hapte het van haar vingers en trok zich weer terug terwijl hij at. “Zag je dat?” zei het meisje. “Hij at uit mijn hand.”

“Ik zag het.” Wat Jo ook zag, was een kind dat wel echt in de problemen kon zitten. “Heb je een pyjama aan?”

Het meisje keek naar beneden naar haar dunne broek. “Ik denk dat dat is hoe jullie mensen dit noemen.”

Jo sneed nog een stukje vlees van haar kipfilet af. “Hoe heet je?”

Het meisje zat op haar knieën en probeerde dichter naar de puppy toe te kruipen. “Ik heb nog geen aardse naam.”

“Hoe heet je dan als alien?”

“Dat is moeilijk uit te spreken...”

“Zeg het maar.”

“Het is zoiets als *Earpood-na-ashroo*.”

“Ear poo...”

“Nee, *Earpood-na-ashroo*.”

“Oké, Earpood, ik wil dat je me de waarheid vertelt over waarom je hier bent.”